

[Wilhelm]

tere på, at det er et meget godt udgangspunkt, og at tingene kan udvikle sig.

Der kan komme et andet flertal, siger hr. Gade. Nå ja, det kan der vel nok, men det andet flertal, hr. Gade her henviser til, er et flertal af SF og VS, for andre er der ikke, der vil indføre rettigheder og pligter for disse offentlige repræsentanter i pengeinstitutterne, og jeg vil da ikke afvise, at vi engang kan få et flertal sammen. Det ville da være helt fint. Men skal vi så ikke til den tid se, om vi skal have sådan nogle repræsentanter, eller om vi i det hele taget skal have pengeinstitutter. Der er da ingen grund til nu at beholde en gidselordning i forventning om, at SF og VS en dag får et flertal, så de kan bruge den til noget fornuftigt.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Det, vi har taget stilling til, er, om ordningen er et bedre udgangspunkt end ingen ordning. Det, vi har vurderet, er, at det at have ordningen er et bedre udgangspunkt for en ordentlig lovgivning om samfundsrepræsentation i banker og sparekasser. For det er det, vi ønsker, og det er det, vi åbenbart skal kæmpe noget hårdt for. Det kan jeg godt mærke på debatten her, og jeg kan jo så kun sige til hr. Wilhelm, at jeg tror, at vi skal vente længe, inden SF og VS får flertal. På den anden side kan man jo nok knytte den bemærkning til, at vi jo da nok i nogen grad skal være med til at påvirke en del socialdemokrater, så de også synes, at en bedre lovgivning om samfundsrepræsentation i banker og sparekasser er påkrævet. Det tror jeg nu heller ikke er en absolut umulighed. Man kan godt synes, at det kan være lidt underligt, at man ikke engang i dag vil give den lille tilkendegivelse af, at man egentlig godt kan se, at der er et problem, og at der burde laves bedre regler. At man ikke engang vil give den tilkendegivelse i dag, kan jeg godt være skuffet over, men så konstaterer jeg, at socialdemokratiet er en lidt svær kone at danse med, men det betyder ikke, at man skal lade være med at byde hende op.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 uden for betænkningen af Wilhelm (VS) og Anne Grete Holmsgård (VS)

forkastedes, idet 26 stemte for, 118 imod; 3 stemte hverken for eller imod.

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2 uden for betænkningen betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 1 uden for betænkningen.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden behandling af lovforslag nr. L 42:

Forslag til lov om afgift af benzin.

(Fremsat 27/10 82. Første behandling 2/11 82. Betænkning 17/11 82).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1-29

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod det-

[Formanden]

te forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 64:

Forslag til lov om en midlertidig formueafgift af visse pensionskapitaler m.v.

(Fremsat 17/11 82).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lykketoft (S):

Det forslag, der her er til behandling, er resultatet af et enestående groft politisk løftebrud. Venstres formand, hr. Christophersen, sagde for et år siden, at han så vidt muligt ville kræve folkeafstemning, hvis socialdemokraterne foretog indgreb mod de private pensionsordninger. Det fik CDs politiske ordfører, hr. Arne Melchior, til gang på gang at forsikre i Radioavisens morgenudsendelse, at CD under ingen omstændigheder ville medvirke til beskatning af pensionsformuerne. Og så sent som den 1. september i år udtalte den konservative partiformand, hr. Poul Schlüter, at en regering, der ønskede at gennemføre skat på pensionsformuer med virkning i 1983, lige så godt kunne gå af inden nytår.

Og hvad oplever vi så? Fem uger senere bebuder statsminister Poul Schlüter i åbningstalen fra den regering, hvor finansministeren hedder Christophersen og trafikministeren hedder Arne Melchior, at der skal gennemføres en afgift på 4 mia kr. af pensionsformuerne i 1983 og lidt mere i 1984, og nu, kun 12 uger efter partiformand Poul Schlüters bombastiske erklæring, ligger forslaget klart fra den konservative skatteminister.

Regeringen begrundet sin formueafgift på tre måder. For det første skal statens finanser forbedres. For det andet er renten i disse år særlig høj i forhold til prisstigningerne, og det betyder, at begunstigelsen af de skattefrie ordninger forstærkes kraftigt og utilsigtet. Og for det tredje rammes tjenstemandspensioner af lønindgrebet og balancehensyn, siger regeringen, og det taler for et tilsvarende indgreb mod de private pensionister.

Den sidste begrundelse falder fra hinanden, når man fritager aktuelle udbetalinger fra pensionsordninger for afgift. Det var jo ellers den eneste af de tre begrundelser, der kunne forklare, at afgiften alene foreslås som en 2-årig ordning. Det er åbenbart, at ingen regering, ej heller om to år, vil kunne levere et troværdigt svar på statens budgetproblemer uden beskatning af pensionsformuerne. En sådan skat kan, modsat nedskæringer og andre skatteforhøjelser, opkræves uden skade for beskæftigelsen. Det er også åbenbart, at der om to år stadig vil blive opbygget urealistiske og inflationsdrivende krav på fremtiden i de private pensionsordninger. Hvis regeringen får held til at dæmpe inflationen, vil den høje realrente endda i nogle år stige yderligere, også selv om markedsrenten begynder at falde, for den store del af formuerne vil jo fortsat være anbragt på højrentevilkår.

Kort sagt, der findes ikke nogen som helst seriøs begrundelse for alene at foreslå en beskatning i to år, men det er figenbladet, der skulle tilsløre regeringspartiernes løftebrud over for vælgerne, og det er samtidig noget, der klart fortæller os, at denne regering ikke regner med at fortsætte to år frem i tiden. Den har en meget kort tidshorison og er allerede i gang med at dække tilbagetoget til den gamle uansvarlige oppositionspolitik.

Men figenbladet duer ikke, der er ikke nogen, der tror på det med de to år. Livsfor sikringsselskaberne tror ikke på det, pensionskasserne tror ikke på det. Derfor havde det været klogere og mere klædeligt af regeringen at sluge hele kamelen i én mundfuld og præsentere folketingsret for en realrentebeskatning som foreslået af socialdemokratiet. Den vil give staten indtægter, så længe højrenteproblemet består, og den vil falde væk, når vi får et rimeligt renteniveau.

I stedet har man lavet et meget ringe forslag, en typisk hovsa-løsning, hvor nogle, der burde gå fri, rammes, og nogle, der burde rammes, går fri. Man rammer de gamle pensionskasser med lav forrentning urimelig hårdt, man rammer tilsagnsordninger dobbelt, man straffer aktieinvestering, som regeringen ellers vil subsidiere med nye fradrag, og man lægger gift for øget afsætning af indeksobligationer, der kunne være til gavn for byggeri og beskæftigelse.